

Cuprins

Introducere	7
<u>Partea întâi • Răul antic</u>	13
Alexandru cel Mare	14
Irod cel Mare	19
Tiberius	24
Caligula	28
Attila Hunul	32
Ginghis Han	35
Timur Lenk	37
<u>Partea a II-a • Monarhi din Evul Mediu și Renaștere</u>	39
Vlad Țepeș	40
Richard al III-lea	43
Cesare Borgia	48
Henric al VIII-lea	52
Soliman Magnificul	57
Ivan cel Groaznic	59
Murad al IV-lea	63
Petru cel Mare	65
Ecaterina cea Mare	68
<u>Partea a III-a • Femei periculoase</u>	71
Izabela	72
Împărăteasa Livia	74
Alice Kyteler	76
Lucreția Borgia	78
Maria Tudor	81
Elisabeta Báthori	85
La Voisin	87
Madeleine Smith	90
Lizzie Borden	94
Mata Hari	102
Wallis Simpson	104
Jiang Qing	108
Ulrike Meinhof	111
Aileen Wuornos	114
<u>Partea a IV-a • Naziștii</u>	117
Kitty Schmidt – Walter Schellenberg și Salonul Kitty	118
Adolf Hitler	121
Joseph Goebbels	128
Heinrich Himmler	131
Reinhard Heydrich	135
Adolf Eichmann	138
Josef Mengele	141
Klaus Barbie	145
<u>Partea a V-a • Răul prin incompetență</u>	147
Carol I al Angliei și Scoției	148
Jack Ketch	152
Nicolae al II-lea al Rusiei	154
Hirohito	157
<u>Partea a VI-a • Tirani moderni și criminali de război</u>	161
Leopold al II-lea	162
Wilhelm al II-lea al Germaniei	166
Vladimir Ilici Lenin	169
Iosif Stalin	173
Benito Mussolini	180
Tojo Hideki	186
Ante Pavelic	190

Ho Și Min	195	Jean-Bedel Bokassa	225
Iosip Broz Tito	201	Pol Pot	228
Mao Zedong	204	Idi Amin	231
Kim Ir Sen	208	Haile Mengistu	234
Ferdinand Marcos	215	Saddam Hussein	236
Nicolae Ceaușescu	220		

Partea a VII-a • Regimuri de teroare 243

Tomás de Torquemada	244	Maximilien de Robespierre ...	259
Cardinalul Richelieu	248	François „Papa Doc”	
Murat Rais	251	Duvalier	265
Jean Paul Marat	255	Osama bin Laden	267

Partea a VIII-a • Criminali în serie 273

Sawney Bean	274	Herman Mudgett	
Gilles de Rais	276	(H. H. Holmes)	291
Jack Spintecătorul	279	Henri Landru	294
Peter Kürten, vampirul		Ted Bundy	300
din Düsseldorf	286	Albert De Salvo	305
Fritz Haarman, vampirul		Peter Sutcliffe, Spintecătorul	
din Hanovra	289	din Yorkshire	308
		Harold Shipman	311

Partea a IX-a • Manifestări singulare ale răului 315

John Wilkes Booth	316	Lee Harvey Oswald	326
George McMahon	323		

Partea a X-a • Răul ca amuzament 331

Marchizul de Sade	332	Aleister Crowley	335
-------------------------	-----	------------------------	-----

Partea a XI-a • Escroci și șarlatani 343

Horatio Bottomley	344	Han van Meegeren	356
Charles Dawson	349	Tom Keating	360

Partea a XII-a • Crima organizată 363

Henry Morgan	364	Robert Maxwell	374
Salvatore „Lucky” Luciano	370	Ronnie Kray și Reggie Kray ...	378

Partea a XIII-a • Răul prin pasivitate 385

Căpitanul Stanley Lord	386
------------------------------	-----

Adolf Hitler

(1889-1945)

ADOLF HITLER, PROBABIL cel mai infam personaj al secolului al XX-lea, s-a născut în orașul austriac Braunau, din apropierea graniței cu Bavaria, pe 20 aprilie 1889. Tatăl lui, Alois Hitler, era vameș și făcea parte din pătura inferioară a clasei mijlocii; era un partizan sever al disciplinei și Adolf nu-l privea cu multă afecțiune.

Alois fusese însurat de trei ori. Despre prima lui soție se cunosc puține, dar despre a doua, Franziska Matzelberger, se știe că a murit de tuberculoză după ce născuse doi copii. A treia soție, Klara, a născut doi copii care au murit în pruncie; Adolf a fost al treilea. I-au urmat Edmund, care a murit la șase ani, și o soră, Paula. Pierderea fratelui l-a afectat pe adolescentul Adolf, ca și afirmația, frecvent repetată de dușmanii lui în anii 1930 și 1940, că ar fi fost copil nelegitim și că numele său adevărat ar fi fost Schickelgruber. Era vorba, de fapt, de tatăl lui Adolf, care fusese născut de către Maria Schickelgruber în afara unei căsătorii, dar părinții lui s-au căsătorit ulterior și l-au recunoscut legal. Adolf Hitler nu s-a numit niciodată Schickelgruber; deși există o sumedenie de acuzații ce pot fi îndreptate împotriva lui, aceasta nu face parte dintre ele.

Între Adolf și tatăl lui au existat multe tensiuni. Adolf își considera tatăl grobian și aspru cu Klara, față de care băiatul era foarte protector. Adolf trebuia să-și ajute tatăl să ajungă acasă după chefuri prelungite în noapte, după care îl auzea bătându-și soția. La rândul lui, Alois nu dorea să-și bată capul cu pentru ambițiile pretențioase ale fiului său. La urma urmelor, el însuși eșuase de două ori la admiterea în liceul din Linz.

În 1903, când Adolf avea paisprezece ani, Alois a murit, și familia s-a mutat în Linz. Adolf a decis să devină pictor și, în 1907, la vârsta de optsprezece ani, a plecat la Viena, beneficiind de o alocație generoasă din partea mamei. A încercat să intre la Academia de Arte Frumoase din Viena, dar a fost respins după ce a prezentat câteva mostre ale lucrărilor

sale. A fost respins din nou, după un an. A fost respins și de Academia de Arhitectură, care l-a informat că nu urmase studiile școlare din Linz până la un nivel suficient. Cea mai mare ambiție a vieții lui i-a fost astfel zădărnicită. După ce mama sa a fost răpusă de cancer în anul 1908, Adolf a primit ca moștenire câștigurile provenite de pe urma vânzării casei din Linz. Hitler a revendicat de asemenea o parte din pensia mamei, pe motiv că urma cursuri universitare la zi, ceea ce nu era adevărat. Începuseră minciunile, înșelătoriile, mistificările. În realitate, Hitler stătea prin cafenele, se alătura discuțiilor înflăcărate pe teme filozofice și politice, mergea la operă, scria o piesă de teatru, picta tablouri cu scene din stradă și clădiri mărețe. Câștiga sume mici, ca ilustrator.

În acea etapă a vieții n-a avut prieteni apropiați, și poate că de vină a fost și relația nesatisfăcătoare pe care a avut-o cu părinții lui. În același timp însă, a dobândit o ură nestăvilită împotriva evreilor. Antisemitismul era răspândit în toate nivelurile societății germane și austriece, mai ales în cultura catolică din sudul Germaniei, dar urma să atingă un apogeu alarmant de distructiv prin Hitler, care avea să devină direct responsabil pentru moartea a milioane de evrei. Evreii deveniseră, în epoca aceea, obișnuitul țap ispășitor, deoarece foarte mulți se refugiaseră în Vest în urma persecuțiilor la care fuseseră supuși în Rusia și în restul Europei răsăritene. Pentru Hitler și alții ca el, era ușor să-i învinuiască pe sărmanii aceia surghiuniți că „furau” slujbele la care ar fi fost mult mai îndreptățiți localnicii. Imigranții fuseseră dintotdeauna nevoiți să poarte această cruce. Tot atunci au început și primele tirade sforăitoare ale lui Hitler, născute probabil din frustrarea de a nu-și putea urma cariera visată.

În anul 1912, banii proveniți din moștenire s-au terminat, și Hitler a trebuit să muncească ziua pe un șantier, iar noaptea să doarmă într-un azil. În 1913, s-a hotărât să se mute la München, susținând că dorea să trăiască în patria-mamă; de fapt, a procedat astfel pentru a evita recrutarea în armata imperială austriacă. Poliția din München l-a reținut și l-a predat autorităților austriece. Hitler a cerut să fie scutit de efectuarea serviciului militar, dar fusese respins, oricum, ca inapt fizic.

Interesant este că la izbucnirea războiului, în 1914, Hitler a considerat (ca și Churchill) că ar putea avea succes în viață dacă ar deveni erou de război și a izbutit să se alăture unui regiment de infanterie bavarez. A fost trimis pe front și a fost numit curier, unul dintre rolurile cele

mai periculoase, deoarece îl expunea continuu la foc încrucișat în no-man's-land. A dovedit însă un curaj surprinzător și a dobândit reputația unui bărbat imun la gloanțe. A fost decorat cu Crucea de Fier clasa întâi.

Hitler a evitat gloanțele, dar nu și iperita, iar pe când se afla în convalescență în spital, s-a anunțat capitularea Germaniei. La fel ca majoritatea germanilor, Hitler nu a putut crede vestea aceea, fiindcă în termeni strict militari, Germania părea să câștige războiul. Hitler a pus capitularea pe seama unei conspirații iudeo-comuniste. A fost lăsat la vatră, fiind considerat inapt după orbirea temporară cu iperită, și s-a întors la München, unde a devenit al cincilea membru al noului Partid Muncitoresc German. S-a dedicat misiunii de a recruta adepți pentru această cauză și a schimbat numele partidului în Partidul Muncitoresc German Național-Socialist. Membrii săi erau adesea cunoscuți după forma prescurtată de „naziști”, pentru a-i deosebi de social-democrați, care erau „soziști”. Noul partid a adoptat ca emblemă svastica și salutul roman, utilizat și de fasciștii italieni. Hitler și-a descoperit un talent necunoscut până atunci pentru oratorie – deși, de cele mai multe ori, erau declamații împotriva evreilor, comuniștilor sau slavilor – , ca și talentul de a inspira loialitate personală. Cu el se petrecuse o transformare remarcabilă și unii au pus-o pe seama ajutorului psihiatric ce i se oferise pentru depășirea deprimării profunde care-l afectase în spital – un ajutor psihiatric susținut, care i-a exacerbat încrederea în sine.

După Primul Război Mondial, Hitler a devenit un mare patriot german, chiar dacă practic nu era german, și a continuat să creadă că Germania nu fusese în realitate înfrântă. Printre primii lui discipoli s-au numărat Rudolf Hess, Hermann Göring, Ernst Röhm și generalul Erich Lüdendorff. Hitler l-a folosit pe acesta din urmă ca paravan într-o tentativă absurdă de preluare a puterii pe 8 noiembrie 1923. În „Puciul de la berărie”, naziștii au mărșăluit de la o berărie la Ministerul de Război al Bavariei, cu intenția de a răsturna guvernul Bavariei și apoi de a-și continua marșul spre Berlin. Au fost repede împrăștiați de soldați, iar Hitler a fost arestat și judecat pentru trădare.

În aprilie 1924, a fost condamnat la cinci ani de închisoare, unde i-a dictat loialului Hess *Mein Kampf*. Această autobiografie dezlănată conține opiniile lui Hitler despre rasă, istorie și evrei și include amenințări la

adresa dușmanilor săi dacă va ajunge la putere. A fost publicată în două volume (1925 și 1926) și, desigur, la momentul respectiv, nimeni n-a băgat-o în seamă. Considerat un nebun inofensiv, Hitler a fost eliberat din închisoare înainte de termen.

Hitler a știut să profite de sentimentul de mândrie națională rănită, cauzat de Tratatul de la Versailles care-i fusese impus Germaniei. Țara trebuia să plătească uriașe despăgubiri de război, iar majoritatea germanilor detestau să plătească, mai ales pentru că nu considerau că fuseseră învinși. Al doilea moment de răscruce din cariera lui Hitler a fost marea criză economică din 1930, care a lovit Germania. Partidele tradiționale n-au reușit să facă față șocului fără precedent și, în alegerile din septembrie 1930, naziștii au obținut 107 locuri în Reichstag, devenind al doilea partid ca reprezentare. În alegerile din iulie 1932, au câștigat 230 de locuri și au devenit partidul cu cea mai mare reprezentare. În culise, complotiștii l-au convins pe Hindenburg să-l numească pe Hitler cancelar.

Folosindu-se de pretextul incendierii Reichstagului, în spatele căreia ar fi putut sta chiar naziștii, Hitler a emis un decret prin care suprima drepturile civile în interesul securității naționale. Conducătorii comuniștilor și alți oponenți ai regimului său au fost aruncați în închisoare.

În numai câteva luni, Hitler câștigase controlul autoritar al Germaniei prin mijloace mai mult sau mai puțin legale și fără a anula constituția de la Weimar. Însă democrația luase sfârșit în Germania și începuse escalada răului. Cu Goebbels ca șef al propagandei, Hitler a izbutit să convingă majoritatea germanilor că el era salvatorul patriei. Cei care nu au fost convinși au fost ridicăți de Sturmabteilung (SA), SS și Gestapo, poliția secretă de stat. Mii de oameni aveau să dispară în lagăre de concentrare. Și mai multe mii, printre care jumătate din populația evreiască a Germaniei, au emigrat pentru a scăpa de Holocaustul care se apropia. Evreii care nu emigraseră și-au regretat în scurt timp decizia. Potrivit Legilor de la Nürnberg, promulgate de Hitler în anul 1935, ei și-au pierdut statutul de cetățeni și au fost concediați din toate posturile în administrația de stat, dar și din alte slujbe. Începând cu anul 1941, evreii au fost supuși unei noi umilințe, aceea de a purta o stea galbenă în public. Hitler a fost răul din spatele acestor legi, dar și bisericile creștine, unde ideile antisemite își făcuseră loc, au păstrat tăcerea.

Politica externă a lui Hitler s-a dovedit uimitor de agresivă. În anul 1936, el a încălcat Tratatul de la Versailles și a ocupat din nou Renania demilitarizată. Marea Britanie și Franța nu au luat nicio atitudine. Îmboldit de lipsa lor de reacție, Hitler a trimis trupe care să-l ajute pe Franco în Spania, iar Luftwaffe a distrus localitatea Guernica în anul 1937. În 1938, Austria a fost anexată Germaniei (Anschluss) și Hitler a intrat triumfător în Viena, un moment care trebuie să fi avut o conotație aparte pentru el, pentru că orașul acela fusese scena unor umilințe personale anterioare. În 1939, armata germană a invadat Cehoslovacia, iar Marea Britanie și Franța au decis, în sfârșit, să ia atitudine. Din păcate, n-au reușit să ajungă la o înțelegere cu Rusia pentru a-l opri pe Hitler, care a izbutit să le păcălească, încheind propriul său acord cu Stalin, așa-numitul Pact Molotov-Ribbentrop. După o lungă tăcere, Marea Britanie și Franța l-au luat pe Hitler prin surprindere, declarându-i război pentru că invadase Polonia. Calculul lui fusese greșit.

Chiar și așa, Hitler a înregistrat o serie de succese militare, invadând Danemarca, Norvegia, Olanda, Belgia, Luxemburg și Franța, urmate la scurt timp după aceea de Iugoslavia și Grecia. Singurul obstacol major a fost eșecul de a invada Marea Britanie. Bătălia Angliei a dat greș pentru că Hitler nu și-a putut utiliza tehnica războiului-fulger, care implica trimiterea simultană de tancuri și avioane; Canalul Mânecii a salvat Marea Britanie de invazia tancurilor.

Frenezia ocupării de teritorii a continuat cu succes până ce Germania a deschis un al doilea front, în Est. Operațiunea Barbarossa, invazia Uniunii Sovietice (1941-1942), a fost începutul sfârșitului lui Hitler. El a dorit să ajungă la câmpurile petrolifere de la Marea Caspică, însă armata germană fost învinsă în Bătălia de la Stalingrad – prima înfrângere majoră... și hotărâtoare. A urmat apoi armata britanică condusă de Montgomery care i-a învins pe germani în Africa de Nord, în Bătălia de la El Alamein. Hitler a fost împiedicat astfel să ajungă la Canalul de Suez și la câmpurile petrolifere ale Orientului Mijlociu.

Al doilea motiv pentru invadarea Uniunii Sovietice a fost accesul la a doua mare populație evreiască din Europa, după Polonia. Intenția nebunească a lui Hitler era de a epura Europa răsăriteană de evrei și slavi, pentru a le face loc coloniștilor germani. Exterminarea evreilor s-a desfășurat în timpul invaziilor și după ele; probabil două milioane de evrei

au fost uciși când germanii au trecut prin teritoriile nou ocupate. A apărut apoi problema suprimării milioanei de evrei din Polonia. Nu există documente doveditoare, dar se pare că, în anul 1941, Hitler și Himmler au convenit asupra genocidului ca soluție, iar Hitler i-ar fi ordonat în mod explicit lui Himmler să inițieze Holocaustul. Rușinoasa Conferință de la Wannsee de lângă Berlin, din ianuarie 1942, a pus în discuție „soluția finală” și a stabilit o procedură oficială pentru Holocaust. Aveau să moară foarte mulți evrei, dar și membri ai altor minorități, printre care homosexualii, țiganii, socialiștii, comuniștii etc., considerați dușmani de către Hitler. Conferința de la Wannsee a fost condusă de Heydrich și Eichmann, dar este mai mult ca sigur că ei au acționat în conformitate cu ordinele directe ale Führerului.

Înfrângerea istorică de la Stalingrad l-a demoralizat pe Hitler și deciziile lui militare au devenit mai nesigure după aceea. Britanicii au pus la punct un plan pentru a-l asasina, dar, în acea etapă a războiului, deciziile lui Hitler lăsau atât de mult de dorit, încât era mai bine să fie lăsat la conducere – războiul avea să se încheie în curând – iar planul de asasinare, Operațiunea Foxley, a fost abandonat. Intrarea americanilor în război, în anul 1941, a marcat un alt moment de cotitură; după ce Imperiul Britanic, Uniunea Sovietică și Statele Unite au încheiat o coaliție împotriva lui Hitler, mulți ofițeri germani au înțeles că soarta Germaniei fusese pecetluită. Aceasta i-a determinat pe unii ofițeri curajoși să încerce să-l înlăture pe Hitler, pentru a pune capăt cât mai repede războiului. Pe 20 iulie 1944, complotul colonelului von Stauffenberg de a-l asasina pe Hitler a fost la un pas de reușită, dar Führerul a supraviețuit și a reacționat cu sălbăticia lui caracteristică, lichidându-i pe toți complotiștii. În anul 1943, Mussolini a fost răsturnat de la putere, iar armata sovietică înainta treptat din est.

Pe 6 iunie 1944 (Ziua Z), armatele Aliatilor au debarcat în Franța; în șase luni, ajunseseră la Rin. Hitler a lansat ofensiva finală în Ardeni, Bătălia de la Bulge, dar Aliții erau de neoprit. La începutul anului 1945, au traversat Rinul și au înaintat spre Berlin.

În același timp, trupele rusești se îndreptau către Berlin venind din est, iar în aprilie, au ajuns la periferia capitalei. Consilierii lui Hitler l-au sfătuit să fugă și să opună o ultimă rezistență la „Cuibul vulturului” (Kehlsteinhaus) din Bavaria, însă el se hotărâse să moară în Berlin. S-a căsătorit cu Eva Braun, a împușcat-o, apoi s-a sinucis. În testament a

ordonat ca trupul să-i fie scos din buncăr și ars, iar ca amiralul Dönitz să fie noul Führer, cu Goebbels drept cancelar. Planurile pentru viitor ale lui Hitler nu s-au concretizat. Cadavrul lui a fost ars, dar Dönitz avea să fie Führer numai o săptămână, în vreme ce Goebbels a purtat ursuz povara Cancelariei doar o zi, înainte de a-și omorî toată familia și de a se sinucide. Pe 8 mai 1945, Germania a capitulat.

Războiul a fost declanșat numai din cauza megalomaniei lui Adolf Hitler, iar sfârșitul lui a fost întârziat, în mod inutil, cu un an, fiindcă el pierduse contactul cu realitatea. Costurile în suferințe și vieți omenești au fost incalculabile. Al Doilea Război Mondial s-a datorat în mare parte acțiunilor unui singur om și, potrivit estimărilor, s-a soldat cu cincizeci de milioane de morți. Singura vărsare de sânge comparabilă din același secol fusese regimul lui Mao Zedong din China, căruia i-au căzut victimă patruzeci și opt de milioane de oameni.

K

Keating, Tom, 360
Ketch, Jack, 152
Kim Ir Sen, 208
Kray, Ronnie și Reggie,
378
Kürten, Peter, 286
Kyteler, Alice, 76

L

La Voisin, 87
Landru, Henri, 294
Lenin, Vladimir Ilici, 169
Leopold al II-lea al
Belgiei, 162
Livia, împărăteasa, 74
Lord, căpitanul Stanley,
386
Luciano, Salvatore
„Lucky”, 370

M

Mao Zedong, 204
Marat, Jean Paul, 255
Marcos, Ferdinand, 215
Maria Tudor, 81
Mata Hari, 102
Maxwell, Robert, 374
McMahon, George, 323
van Meegeren, Han, 356
Meinhof, Ulrike, 111
Mengele, Josef, 141
Mengistu, Haile, 234
Morgan, Henry, 364
Mudgett, Herman, 291
Murad al IV-lea, 63

Murat Rais, 251
Mussolini, Benito, 180

N

Nicolae al II-lea al Rusiei,
154

O

Osama bin Laden, 267
Oswald, Lee Harvey, 326

P

Pavelić, Ante, 190
Petru cel Mare, 65
Pol Pot, 228

R

Rais, Gilles de, 276
Richard al III-lea, 43
Richelieu, cardinalul, 248
Robespierre, Maximilien
de, 259

S

de Sade, marchizul, 332
Schmidt, Kitty, 118
Shipman, Harold, 311
Simpson, Wallis, 104
Smith, Madeleine, 90
Soliman Magnificul, 57
Stalin, Iosif, 173
Sutcliffe, Peter, 308

T

Tiberius, 24
Timur Lenk, 37

Tito, Iosip Broz, 201
Torquemada, Tomás de, 244

V

Vlad Țepeș, 40

W

Wilhelm al II-lea al
Germaniei, 166
Wuornos, Aileen, 114